

PATIRTIS: mūšis buvo baigtas, mes nugalėjom

Tai buvo puikūs laikai. Nors mėnulis, saulė, žvaigždės ir visa kita pranašavo chaosą, destrukciją ir anarchiją, tėvas mane, vos perkopusį į antrą šimtmetį, išvadino dykaduoniu, tinginiu ir veltėdžiu, davė terbą, kurioje pūpojo lašinių bryzas ir duonos puskepalis, į rankas įbruko aprūdijusį gelžgalį, nežinia kodėl skambiai pavadintą kalaviju, ir pareiškęs, jog ėdu daugiau nei jo karvės ir iš manęs naudos kaip iš ožio pieno, išvijo vienutėlį į šį žiaurų ir nesvetiną pasaulį.

Kiek pamaščiau ką veikti ir kaip pripratęs pasukau į smuklę.

Ten susipažinau su trim šauniais bičiais. Vienas buvo kažkoks šundaktaris, kiek supratau, kažką tyčia ar netyčia nunuodijęs, kitas - iš kažkoko įstabaus universiteto už muštynes ir girtavimus išvytas studentas (turėjo vienintelę knygą ir nuolat ją skaitinėjo, mažiukas toks, bet alų rijo kaip slibinas), trečias - nuo baudžiančios įstatymo rankos besislapstęs dezertyras... Šis dirbti nenorėjo, aš nemokėjau, studentas su šundaktariu išvis nelabai įsivaizdavo kaip tai daroma. Dar smuklėj kažkoks įtartinas tipas pasiūlė leistis už padorų atlygį ieškoti lobio - kažkoko senovinio daikto, nežinia kada, nežinia kieno pamesto ar kitaip prarasto ir nežinia kam reikalingo. Mes, aišku, sutikom.

Nepasakosiu visko, kas atsitiko kely, bet tai buvo puiki kelionė. Skandalai, muštynės, pergalės ir pralaimėjimai... Doktoras užvertė kanopas laive per jūrininkų maištą (kurį mes vis tik numalšinom), užtat prie mūsų prisidėjo vienas jūreivis. Koks ten jūreivis - pažiūrėjus tikras piratas. Be to, tokiuose požemiuose ištraukėm iš bėdos (gan nesėkmingai bandė bėgti iš kaliūzės, kur buvo pralaikytas beveik 100 metų) galingą dvorų karžygį Romą, baisiai panašų į alaus, kurį jis labai mėgo, statinę. Taip jau buvo lemta, kad visi kartu (išskyrus jūreivį - krito kovoj) suradom mes tą gelžgalį. Pavyko mums jį netgi pasiimti - Romai ačiū. Bet tada ir prasidėjo nemalonumai. Sienoj atsivėrė skylė ir išlindo iš ten kažkokia ugninė baidyklė - didžiulis baisus žvėris, kuris, kas man labai nepatiko, turėjo keturias priekines galūnes (atseit, rankas), ir kas man dar labiau nepatiko, kiekvienoje laikė po dao (toks riestas į galą plātėjantis daiktas - dažniausiai aštrus ir labai skaudus). Vien užmetus akį į jį buvo aišku, kad jis kažko iš mūsų nori, nors mes visiškai nesijautėm skolingi. Baidyklė, matyt, manė kitaip, tad pajudėjo link mūsų, mojuodama tais į visas puses stirksančiais ginklais. Bėgti nebuvo kur, tad kas beliko - pasiruošėm kovai. Kažkas sumetė, kad gerai būtų tą žvėrį užgesinti, ir aš apliejau jį vandeniu. Liepsnos kiek sumažėjo. Studentas teigiamai įvertino situaciją ir ėmė kaip idiotas kažką nerišlaus vapalioiti bei skeryčiotis. Kadangi jau ne vieną dyvą buvau mačęs jį sutveriant, man tai nepasirodė juokinga, supratau - buria. Išties, jis pabandė žvėrį nuo mūsų atitverti vandens siena, atsiradusia velniai žino iš kur (o juk buvo sausas!). Baisuoklis vis tik narsiai pralindo per tą sieną, bet jau nebedegė, užtat puolė mus su tais savo dao. Puikus buvo mūšis... Kažkas šaudė, kažkas kirto, kažkas dūrė... Krito rubuilis dvorfas Roma su kalaviju rankoje, matyt, mąstydamas apie gimtąsias kasyklas, krito šundaktaris, per tą laiką patapęs rimtu gydytoju, praskelta galva sukniubo narsuolis studentas, bandęs kovoti su priešu ginkluotas vien apgailėtiniu durkliuku... Likau tik aš, elfų didvyris Altaras, viso kas gyva siaubas ir šių požemių nelaimė. Drebėjo žemė man susikibus su ta kaliause. Kirtau aš, kirto jis, ir atrodė jog tam galo niekada nebus. Aš buvau greitas, labai greitas, tačiau vistiek kartais nesuspėdavau gintis nuo siaubūno. Visą mano kūną nusėjo žaizdos, drabužiai permirko krauju... Bet kliuvo ir žvėriui. Vis lėčiau ir lėčiau mojavo jis savo kardais, vis lėčiau ir lėčiau judėjo... Sukaukęs paskutines jėgas, narsiai mojuodamas abiem kalavijais aš vis tik įveikiau jo gynybą ir smogiau baisybei mirtiną smūgį. Garsiai ir šiurpiai, it dvesiantis šakalas, tasai sustugo, sumaurojo taip, kad požemiai sudrebėjo ir visu augumu it pakirstas ažuolas drėbėsi ant žemės. Dėl visa ko dar atlikau, kaip sakydavo, amžiną jam atilsį, daktaras, dekapitaciją - nupjoviau galvą - iš tokių visko galima tikėtis, gajūs kaip katinai.

Mūšis buvo baigtas, mes nugalėjom, tačiau kokia kaina - likau aš, kruvinas, bet daugmaž sveikas, ir pusgyvis, praskelta makuale studenčiokas (jau patapęs rimtu kerūnu), kuris galėjo būti puiki mokymo priemone visokiems daktarams, mat jo viršugalvis po kovos atsidarinėjo tarsi spintelės durys. Šiaip taip aš jį aptvarsčiau ir abu patraukėm nusenūsti. Kaip sakoma, rytas už vakarą protingesnis...

KARIAI & MAGAI

HEROJŲ TURNYRAS

HEROJŲ

Pasibaigė pirmasis "Karių & Magų" Herojų turnyras. Herojų turnyras vienon vieton surinko šešiolika žaidėjų ir du meistrus. Besikaudami žaidėjai ne tik kovėsi menamose arenose, bet ir puikiai pabendravo. Ir pačio renginio tikslas buvo dvejopas - surinkti į krūvą žmones žaidžiančius ir žaidžiusius "Karius &

Magus" bei pasigalynėti šios vaidmenų žaidimo sistemos herojams tarpusavyje. Abu tikslai buvo įgyvendinti - susirinkęs gausus (na, šešiolika nėra labai daug, bet ne tiek jau ir mažai) būrys žaidėjų smagiai praleido laiką ir kartu paiškėjo žaidimo Superherojus.

Linksmi praleistas laikas ir liko gerai praleistas, o štai kelias, kurį turnyro nugalėtojai teko nueiti iki finalo vertas kelių žodžių daugiau.

Turnyre dalyvavo šešiolika žaidėjų - iš jų aštuoni kovotojai (kariai ir vienas šaulys), septyni kerėtojai (trys magai, du mentalistai ir du vialistai) bei vienas kerėtojas - kovotojas (vagis su kerais). Po pirmo etapo aštuonių kovų liko tik

super

P O R

ŽILIUS

žmogus
vagis
7 L

DURACELAS

urvažmogis
karys
7 L

YLA

gnomas
magas
5 L

OPALAS

gnomas
magas
4 L

MINAS

minotaurus
karys
7 L

MISTRALIS

elfas
pėdsekys
4 L

DEMORHAS

urvažmogis
karys
7 L

JUMIRA

elfas
šaulys
5 L

1 -AS ETAPAS

2 -AS ETAPAS

YLA

gnomas
magas
5 L

ŽILIUS

žmogus
vagis
7 L

MINAS

minotaurus
karys
7 L

JUMIRA

elfas
šaulys
5 L

3 -AS ETAPAS

YLA

gnomas
magas
5 L

YLA

gnomas
magas
5 L

JUMIRA

elfas
šaulys
5 L

FINALAS

TURNYRAS

2003 04 26 / 06 28

du kovotojai (karys ir šaulys), vagis su kerais ir net penki kerėtojai. Po antro etapo keturių kovų į pusfinalį pateko trys kerėtojai (du magai ir vitalistas) bei šaulys. Na, o finale susikovė du magai - oro ir ugnies, elfas ir gnomė. Pergalę lėmė pirma sėkminga ataka ir priešininkas buvo nugalėtas. Turnyrą laimėjo elfas magas. Kad magai stipresni už kitų profesijų atstovus matėsi iš anksto. Visi kovotojai - kariai, pėdsekiai, vagis - susidūrė ar su vitalistu, ar mentalistu, ar magu - pralaimėjo. Šaulys į pusfinalį pateko turbūt tik todėl, kad prieš tai nušovė du karius - pirma urvažmogį, o vėliau vienu taikliu šūviu ir minotaurą. Tik pusfinalyje ugnies magas greitai "sudorojo" šaulį, nors šiam iki pergalės ne tiek jau daug pritrūko.

herojus

K A S

Keista, kad mentalistai nepateko bent į pusfinalį, jie tikrai neveltui laikomi stipriais veikėjais. Tačiau abu turnyre dalyvavę mentalistai kovėsi su turnyrą laimėjusiu elfu magu. Tad nieko keisto, kad toliau nepraejo. Vitalistas pusfinalyje taip pat prieš magą neatsilaikė.

Vienu žodžiu, kovos buvo įtemptos, aršios ir šaunios.

1 -AS ETAPAS

ŠAKNIS

miškavaikis
vitalistas
4 L

TRĖISAS

žmogus
pėdsekys
6 L

TINGOLAS

elfas
vitalistas
5 L

MAKARONAS

orkas
karys
3 L

2 -AS ETAPAS

ROKANONA

elfas
mentalistas
4 L

RODMANAS

ogras
karys
5 L

PORKAS

elfas
magas
6 L

ROKANONA

elfas
mentalistas
4 L

3 -AS ETAPAS

PORKAS

elfas
magas
6 L

PORKAS

elfas
magas
6 L

ŠAKNIS

miškavaikis
vitalistas
4 L

PORKAS

elfas
magas
6 L

FINALAS

TINGOLAS

elfas
vitalistas
5 L

TINGOLAS

elfas
vitalistas
5 L

ERIDĖ

pusindėvė
mentalistas
7 L

HEROJŲ TURNYRAS

Meistras aiškina gyvenimo tiesas turnyro arenose.

Elfas vitalistas prieš kovą keletą valandų skyrė savęs suvokimui.

Ogrų karys kantriai laukia savo eilės.

Meistras vaizduoja sėlinančią miškavaikę.

Du priešininkai - spėkit, kuris laimėjo?

Urvažmogis - nu kaip nulietas, karys - ???.
Greičiau juokdarys.

KELIOS AKIMIRKOS

Meistras nesnaudžia - jis analizuoja situaciją.

Meistrams irgi kartais norisi pažaisti.

Antram turnyro etapui meistras visapusiškai pasiruošęs!

Elfė vienu šūviu nukovė minotaurą - kas nebūtų patenkintas?.

Gnomė tveria ugnies kamuolį!

Minotaurui belieka badytis, kai laimėjo elfas.

LANKAS toks paprastas ir kartu sudėtingas

Be lanko, šio genealaus išradimo, greičiausiai nebūtų žmogiškosios civilizacijos. Lankas buvo pirmas mechaninis įrenginys, sukurtas žmogaus proto. Jis paversdavo potencialią įtempto lanko energiją į kinetinę strėlės energiją, tiesa, ne be žmogaus raumenų pagalbos. Raumenų jėgos panaudojimas įvairių daiktų - akmenų, iečių, smigų - mėtymui nebuvo toks efektyvus kaip strėlės šūvis iš lanko. Šio ginklo efektyvumas paaiškina kodėl jis buvo paplitęs tarp visų genčių ir tautų.

Manoma, kad lankas žmonijos istorijoje pasirodė vėlyvuju paleolitu arba pačioje mezolito pradžioje (prieš 40 - 30 tūkstančių metų). Kur jį ėmė naudoti pirmiausia, nustatyti neįmanoma. Piešiniai ant uolų, kuriuose vaizduojama medžioklė su lankais, aptinkami daugelyje pasaulio vietų, net Sacharos kalnų tarpekliuose. Titnaginiai strėlių antgaliai - vienas dažniausių mezolito ir neolito laikų radinių. Lanko reikšmė medžioklei atsispindi daugelio tautų mituose ir legendose.

Atsiradus gyvulininkyste užsiimančioms gentims, išaugo ir lanko reikšmė. Tai visų pirma susiję su tuo, kad jis iš medžioklinio ginklo tampa kovos ginklu. Socialinė diferenciacija ir naujų ganyklinių plotų poreikis vedė prie karinių genčių susidūrimų. Senovės valstybių atsiradimas paaštrino įvairių tautų tarpusavio nesutarimus. Nuolatinių konfliktų aplinkoje lankas tampa vienu iš pagrindinių karo ginklų.

Senovės metalurgijos vystymasis leido pagerinti kovines lanko savybes. Kai žmonės išmoko išgauti bronzą, o vėliau ir geležį, strėlių antgaliai buvo gaminami iš šių medžiagų. Jie buvo patikimesni už titnaginius ar kaulinius.

Nors išoriškai lankas atrodo paprastas - jis ganėtinai sudėtingas įnagis. Išskiriamos kelios dalys. Pagrindinė lanko dalis - kotas. Vieta už kurios lankas buvo laikomas, vadinama rankena. Lanko koto galai su templės tvirtinimo vietomis vadinami tiesiog lanko galais. Kotas, esantis tarp rankenos ir lanko galo vadinamas pečiu arba ragu. Tokiu būdu, lanko kotas susideda iš rankenos, dviejų pečių (ragų) ir dviejų galų. Lanko pusė, nukreipta į taikinį, vadinasi "nugarėle", o nukreipta į šaulį - lanko "pilveliu".

Pagal konstrukcijos ir funkcionalumo skirtumus išskiriami du lankų tipai - paprastas ir sudėtinis. Reikalas tame, kad mums įprastas lankas tokią formą turi tik su uždėta temple. Su nuimta temple jis įgauna tokią formą, kokią sumastė jo gamintojai.

Paprastas lankas, seniausias ir lengviausiai pagaminamas, susideda iš vientiso medžio gabalo. Nuėmus templeį jis atrodo kaip tiesi lazda. Labiausiai šio tipo lankai buvo paplitę tarp "pirmųjų" tautų - Afrikos, Pietų Amerikos, Okeanijos, Polinezijos ir Melanezijos genčių. Tarp išsivysčiusių tautų lankas aktyviai buvo naudojamas tik Anglijoje. Jis čia buvo naudojamas iki pat arbaletų ir šaunamųjų ginklų atsiradimo. Galingiausi paprastieji lankai siekė 180 - 220 cm.

Sudėtinis lankas priklausomai nuo naudojamų medžiagų būna, visų pirma, suklijuotas iš skirtingų medžio rūšių ir sausgyslių; antra, iš medžio koto, kaulinių perdengimų ir sausgyslių; trečia, iš medžio koto, raginių juostelių ir sausgyslių. Etnografiškai antrajam tipui priskiriami hunų ir skitų lankai, o trečiajam - turkiški.

Pagal sudėtinų lankų formą be templės išskiriamos dvi lankų rūšys. Silpnesni lankai, taip vadinami "atviri", išsilenkia į atvirkštinę pusę tikta savo galais. Galingesnių lankų, taip vadinamų "uždarų", į atvirkštinę pusę išsilenkia (ir neretai labai stipriai) lanko galai ir abu pečiai. Paskutiniams priskiriami turkiški lankai.

Turkiški lankai atsiradę palyginus vėliai buvo gan populiarūs visoje Europoje, nes pasižymėjo dideliu šūvio atstumu, stiprumu ir nedideliais išmatavimais (vidutiniškas lankas buvo apie 130 cm). Toje pačioje Turkiijoje lankai aktyviai buvo naudojami net iki XVIII a., tuo tarpu kitose šalyse lankus išstūmė arbaletai, o šiuos neužilgo ir šaunamieji ginklai. Nors lankai Europoje dar buvo naudojami medžioklėje, tačiau karinė šio ginklo reikšmė atsiradus arbaletams labai stipriai sumažėjo.

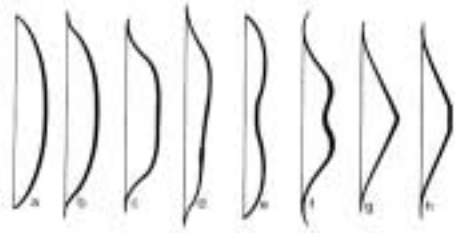
Naudota literatūra:

1. Iliustrovannaja istorija oružija. - Maskva: Popurri, 1999.
2. Šokarev J.V., Istorija oružija, luki i arbalety. - Maskva: Ast, Astrel', 2001.
3. Boehem W., Enciklopedija oružija. - Sankt Peterburgas: Sankt Peterburgas orkestr, 1995.

Lanko struktūra

- 1 Templės grifas su įpjova templės tvirtinimui lanko gale.
- Dažniausiai buvo gaminamas iš rago kaulo gabaliuko, kuris buvo užmaunamas ant lanko galo;
- 2 Viršutinis lanko petys;
- 3 Langas;
- 4 Rankena (grifas);
- 5 Apatinis lanko petys;
- 6 Templė;
- 7 Vidinė lanko pusė, nukreipta į šaulį;
- 8 Priekinė lanko pusė (nugarėlė), nukreipta į taikinį.

Lanko profilis

- a Paprastas puslankio formos lankas;
- b Lankas su S formos galais;
- c Lankas su dvigubai išlenktais galais;

- d Asimetriškas lankas;
- e Lankas su dvigubu išlenkimu;
- f Lankas su keturiais išlenkimais;
- g Trikampio formos lankas;
- h Trikampio formos lankas su rankena.

Strėlės struktūra

- a Antgalis;
- b Noselė;
- c Kotas;
- d Plunksnos;
- e Kulnas;
- f Įpjova.

Ne visos strėlės turėjo antgalį - kai kurių būdavo tiesiog užaštrinama noselė; kai kurios strėlės neturi plunksnų; tokių strėlių skrydžio nuotolis žymiai mažesnis.

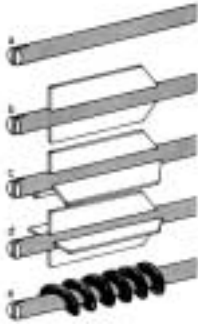

Lanko struktūra

- 1 Paprastas lankas būna iš vienos medžiagos, daugeliu atveju iš medžio;
- 2 Dvisluoksnis lankas: kotas sustiprintas elastinga medžiaga (tai gali būti kai kurios medžio rūšys ar sausgyslės), kuri padidina lanko elastingumą;
- 3 Daugiasluoksniai lankai susideda iš trijų ar daugiau sluoksnių iš panašios medžiagos, dažniausiai iš medžio;
- 4 Sudėtiniai lankai. Lankas ir rankena - daugiasluoksniai, dažniausiai susideda iš trijų sluoksnių, dažniausiai iš medžio, rago ir sausgyslių.

Plunksnos stabilizuoja strėlę skrydyje.

- a Tokias strėles be plunksnų naudojo Pietų Afrikos bušmenai;
- b, c, d Plunksnos išdėstytos simetriškai. Jas dažnai dažydavo, kad būtų galima teisingai orientuoti stėlę tvirtinant prie templės;
- e Kai kurios turkiškos sportinės strėlės turi spirališkas plunksnas.

Įpjova, arba griovelis, skirtas palaikyti strėlę ant templės ir perduoti energiją, slypinčią lanke. Gali būti tiesiog įpjova koto gale (1) arba, kaip turkiškų strėlių atveju (2), su specialiu laikikliu iš rago.

Strėlės išsilenkimas šaunant

- 1 Prieš atleidžiant templę, strėlė stovi nedideliu kampu į tikslą;
- 2 Atleidžiant strėlės kotas išsilenkia dėl inertiško antgalio stabdymo. Teisingai parinkus stėlės lankstumą ji grįžta į savo skrydžio trajektoriją;
- 3 Jei strėlės kotas per daug standus, strėlė lekia į šoną.
- 4 Jei kotas per daug lankstus, tai ji skrydžio metu stipriai vibruoja, taip sumažindama skrydžio atstumą ir smūgio stiprumą.

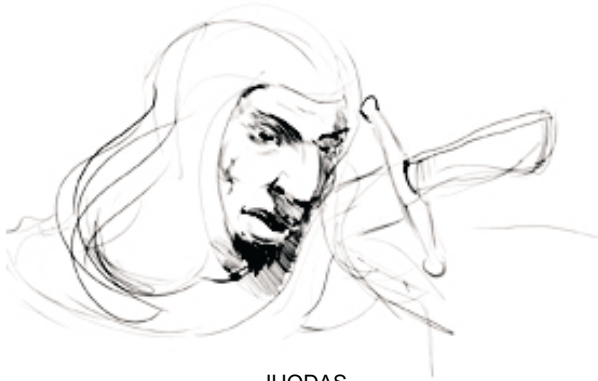
V skyrius

Pinigai - tinginystės ir visų nelaimių priežastis. Turbūt mūsų gnomė-magė smarkiai buvo nukentėjusi, kad taip juos niekina. Pasiėmė savo dalį, bet grynų nepanoro imti. Ir kam tampytis tą sunkenybę. Dvi dienas, kiek pamenu, vis bandėm jais atsikratyti. Sunkiai sekėsi. Smagiausia juos būdavo palikti kokioje knaipėje. Vienas paprasčiausių būdų juos išleisti, nes smuklininkai iš mūsų imdavo dvigubai, o gal net trigubai. Gal būtų ir negaila, bet maitina tose smuklėse šlykščiai. Gal dar alu, anot mūsų pagyrūno Trin-Tuko, ir moka dvorfai virti, bet nieko daugiau. Dvorfas visą dieną vaidino kietą. Graudu žiūrėti. Maivėsi, kraipėsi, priekabiavo ir visai kitaip bandė rodyti savo kietumą. Nepavyko. Į snukį negavo. Tiesa, kažkur nusiplovė Kvaka. Net nepastebėjome. Ir arkliaus likimo valiai palikome. Išėjome su dvorfiškais vekseliais, labiau panašiais į beverčius popiergalius, apsipirkti. Apsiprausę pirtyje pajutome švarių rūbų poreikį. Nesinorėjo su tomis pačiomis blusomis bendrauti. Man nepavyko. Nors nesiskundžiu nei ūgiu, nei sudėjimu - dvorfų rūbai man buvo kaip bulvių maišai. Seni storaškiniai. Visada gailėjau šios padermės barzdotų kresnų moteriškių. Visi kiti šį bei tą išsirinko. Pas ginklininką sekėsi geriau. Dvorfas švaistėsi pinigais ir užsisakinėjo žvyninius šarvus už dvigubą kainą. Gnomė "iš didelės meilės" norėjo jam siurprizą padaryti - užsakyti, kad papuoštų žvynelius ramunėlėmis, bet tai kainavo per daug laiko. Tikiu, kad kitą kartą ji sugalvos, kaip pradžiuginti savo "geriausią" draugą. Žmogus ir aš nusipirkome po kairę pirštinę, kurių mums trūko. Palengvėjusiais pinigų maišeliais dar pasibastėme po miestą. Žmogus susirgo kažkokia mineralų pažinimo manija. Vis bandė išsiaiškinti, kaip pagaminti mitrilą. Aparąčiuką juk turime - tik procesas neaiškus. Kažkas paaiškėjo. Toli toli už kalnų gyvena senas mineralų žinovas Odinas. Jis ir žino šią paslaptį. Gal kada ir užsuksim pas jį. Galėtume pabandyti ir patys - tik neturime meteoritų su žvaigždžių metalu. Jų neturi ir astronomas mėgėjas, pas kurį buvome užsukę. Taip prasištraičioję dvi dienas ir sulaukę dvorfo išsvajotų šarvų, patraukėme link smuklės, kur nakvojome. Sutikome seną pažįstamą gobliną Kvaką su žmogumi belaukiančius, turbūt, mūsų. Žmogus čia tikra retenybė. Be velionio Muko ir kompanionės Ambos šis trečias su kuriuo artimiau susipažinau. Jų vardus baisiai sunku prisiminti. Jis ne kerėtojas, bet ir ne kietas karys. Turbūt vagis ar pėdsekys. Na, koks skirtumas, laikas parodys. Ir iš vis tie žmonės kažkokie blankūs, be savo auros. Ne taip kaip kerūnė gnomė - tiesiog visa spinduliuoja ir emocijomis, ir kerais. Kartais ne visai vietoje ir laiku. Kvaka ne šiaip sau mūsų pasiilgo. Jam mat prireikė skolos išmušinėtojų. Mes net nedvejodami sutikome - tiesiog nuobodulys jau buvo užkariavęs, norėjosi kaulus pramankštinti. Pasiūlęs žmogų į kompaniją ir išaiškinęs, kad reikia pamokyti kažkokį kerūną gobliną, kuris golemus gamina, Kvaka dingo. Pats mat rankų nesitėpa. Už menkus grašius, vien nuotykių ištroškę, patraukėme į nurodytą bokštėlį, kur nevykėlis golemininkas slepiasi. Apstatėsi tvoromis ir šunimis nieko nepanoro įleisti. Gaila, bet šunėką teko nukenksminti. Labai jau daug triukšmo kėlė. Užsikorusi per žmogaus kuprą ant tvoros, apsižvalgiau ir nieko pavojingo nepamačiau. Įleidau iš kitos pusės visus likusius. Prasidėjo šturmas. Dvorfai tam ir reikalingi, kad duris verstų. Net atrakinėti nereikia. Įėję į vidų ir pamatę, kad laiptai veda ir aukštyr ir žemyn, išsiskyrėme į dvi grupes. Dvorfas ir žmonės lipo į viršų, o aš su gnome likau prie įėjimo. Po kiek tai laiko iš viršaus išgirdome žmogaus pasiūlymą pasikauti su golemu. Nulėkusios ten išvydomė tokį tipišką vaizdelį, kai vieną vargšą golemą iš dviejų pasių niokoja Amba ir storulis dvorfas. Žmogus tuo metu rausėsi po dėžes ir spintas. Galbūt, visgi, jis vagis. Magė, nusprendusi, kad čia nėra ko eikvoti brangiosios magiškos energijos, nulipo žemyn sergėti goblino. Aš prisijungiau prie besikaunančių. Nors golemas gan apgailėtinai atrodė, bet dar gerai laikėsi. Po poros kirčių perrėžiau jį perpus. Dvorfas, kaip tikras didvyris, užmetė ant jo stalą ir sušoko kažkokį tai karo ar pergalės šokį. Keistuoliai tie dvorfai. Susitvarkę su priešininkais,

nusileidome žemyn. Žmogus besiknisdamas dėžėse rado visą krūvą buteliukų. Jų paskirtį galima tik nujauti. Tai, turbūt, tepaliukai, kuriais goblinas lipdo savo monstrus. Pasirodo dar jis ir bibliofilas, tikrą biblioteką beturintis. Aš, kaip visiškai nemėgstanti skaityti iš rašto (geriau jau iš minčių), net nepasidomėjau jų turiniu. Tose patalpose šeimininkas mūsų nesutiko. Turbūt rūsyje ieškojo vyno nekviestiems sveteliams. Ten ir patraukėme. Praėję keletą kambarių, sutikome gobliną. Kažkoks mielkas ir išsigandęs pasirodė. Pakliuvęs mums į nelaisvę tik kvailai akis vartė. Minčių jo nenuskaičiau, turbūt ir nebuvo ką skaityti. Beprotėlis. Visgi, baimės akys didelės. Parodė mums kur šeimininkas. Mums net buvo kilęs įtarimas, kad čia meistriškai apsimetinėjantis pats goblinas kerūnas. Bet jis tūnojo pasislėpęs šulinyje, tiksliau, patalpoje į kurią patenki per šulinį. Ne vieną golemą buvo sukurpęs. Šis jo asmens sargybinis net truputį patobulintas. Kaunantis nesimatė jo rankų, o gal ir nebuvo. Sunkoka buvo gintis, o jį priklopianti dar sunkiau. Gajus velnias. Besiveržiant į kambarį, kaip visada kilo konfliktas. Visi kažkodėl veržėsi į priekį. Labiausiai purkštavo magė. Maža mat ir iš už kitų nugarų nesimato pačių svarbiausių įvykių. Šiaip taip pasiskirstėme pareigomis: žmonės ir aš taršėme golemą, o du patys geriausi bičiuliai spaudė į kampa gobliną. Aš akies krašteliu vis pamatydavau, kad dvorfas ir gnomas įvairiausiai būdais - spyriais į koją ar kiaušinius - bando išjungti gobliną. Geriausias jų fintas - užspausti draugiškai gobliną į kampa. Taip stebint juos, man kilo mintis, kad visai sutartinai jie dirba ir ta gnomi neapykanta dvorfui gal jau ne tokia didelė. Gerai elfai sako, kad nuo meilės iki neapykantos vienas žingsnis ir atvirkščiai. Pagaliau sutvarkėme golemą. Atrodė, kad tai truko amžinybę. Paimtas į nelaisvę goblinas, pasirodo, dar kvailesnis ir niekingesnis už savo tarną. Vapaliojo kažką apie išleistus pinigus. Išmušėm iš jo tik 200 a.m. Pasiginčiję, ką su tuo smirdžium daryti, nutempėm jį pas patį Kvaką. Biznio iš šio sandėrio neturėjom jokio. Tik raumenis pamankštinom ir kartais pasišvaistėm. Dar gavom savo dešimtają dalį ir patraukėme į smuklę. Vaišins Kvaka.

Elfė mentalistė Rokanona

VI skyrius

JUODAS

Bare mums Kvaka iškėlė alaus ir rūkytų karšių puotą. Prie alaus bokalo mes geriau susipažinome su naujuoju, labai nedrašiu mūsų draugu, kuris turi labai keistą vardą - Juodas. Mūsų dvorfas Trintalas, išgirdęs tokį vardą paklausė, ar jis nesąs negras (matyt akys alumi buvo tiek užpiltos, kad aplink jau nieko normaliai nematė). O Juodas paprasčiausiai yra baltas žmogus, praeityje buvęs medžiotojas, bet gyvenimas buvo, tikriausiai, negailestingas ir jis panoro būti kariu. Gėrėme visą vakarą labai daug, tiek daug, kad net nepastebėjome kaip sutikome labai

keistam Kvakos pasiūlymui - stoti į vietinę žudikų gildiją. Šios banditų gaujos nariai nuolat yra aprūpinami ginklais, žolytėmis ir gydomaisiais gėralais už įvairius nedorus darbus. Tiesa, stojimas kainuoja 500 aukso monetų ir laukia labai keistas išbandymas, po kurio yra tik du keliai: arba ištiestomis kojomis mediniame karste - į pragarą, arba iškėlusia galva - į gildiją. Mes, iš tiesų buvome labai girti, nes labai greitai sutikome su visomis sąlygomis. Ryte atnaujinę ekipiruotę, patraukėme pas vietinį žolininką. Artėjantis išbandymas nieko gero nežadėjo, todėl nutarėme apsirūpinti prikėlimo esencijomis bei gyduoliais. Vaistininkas buvo linksmas ir labai sukalbamas

dvorfiukas, o kas svarbiausia, turėjo beveik visko, ko tik mums reikėjo. Mes nepasikuklinome ir nusipirkome mažąją prikėlimo esenciją, du buteliukus nuodų bei kelis gyduolius, tiesa, kišenes teko gerokai pakrapštyti. Staiga Amba pagalvojo, kad Juodas labai blogai mato urvuose ir jam reikia specifinių akinų. Pasirodė, kad dvorfiukas ir tokį dalyką beturįs, bet kainą jo didžiulė - 1000 auksinių monetų. Pinigus leisti buvo gaila, todėl kiekvienas iš kišenių pradėjo traukti viską, ką turi. Trin-Tukas ištraukė kažkokių iečių antgalius, Amba velnioniškai gražų peilį, Rokanona vaboliškius amuletus, Juodas - iš goblino pavogtą knygą apie pabaisų darymą. Pasikrapščiau ir aš savo tašėje, bet radau tik sudžiūvusios duonos gabalėlį, kurį slaptai nuo visų sugriaužiau. Geros širdies dvorfiukui - vaistininkui pagailo mūsų, pasiėmė jis tuos menkaverčius žaisliukus, bet paprašė bent kiek primokėti. Meilės pilna Ambos širdis be didelių mastymų davė 200 aukso monetų. Juodas spindinčiomis akimis žvilgtelėjo į kariūnę ir švelniai tarė: "Amba, aš visą gyvenimą to neužmiršiu". Jie vienas į kitą žvelgė meilės ir pasigerėjimo pilnomis akimis. Taip būtų ilgai dar stovėję, jeigu nebūtų atėjusi dvylikta valanda - tai yra laikas mūsų išbandymui.

Kvaka palydėjo mus link uolos, palinkėjo sėkmės ir išnyko. Trumpą kelio atkarpą metaliniais koridoriais lydėjo galingi dvorfai, bet ir jie greitai pasitraukė. Likome vieni. Juodas visą laiką kartojė, kad jaučia pavojų (keistuosius, tarsi mes jo nejaustumėme). Tamsūs metaliniai tuneliai atvedė mus į didžiulę, tamsią apvalią salę, kurios gale stūksojo masyvios trys durys. Jokių kitų išėjimų nesimatė. Taip mums besidairant, tunelis, kurio atėjome, staiga užsidarė metalinėmis grotomis, salė tapo apšviesta ir mes supratome, stovintys vidurį amfiteatro. Į mus žvelgė tūkstančiai dvorų akių, sklido neapsakomas rėkimas. Supratome, kad vilčių pabėgti beveik neliko.

Atsistojus vienam senam dvorfui priekinėje eilėje, visa stūgaujanti gauja nutilo. Senis sakė kažkokią kalbą, gaila, tik aš nieko nesupratau, o jam pabaigus kalbėti, pradėjo pamažu vertis metalinės durys. Visi subėgome prie tunelio pradžios, širdys smarkiai tuksėjo, įtampa didėjo. Atsivėrus durims, vos netekau amo. Kiekviename tarpduryje stovėjo didžiulės pabaisos su keistai nuleistomis ir galingomis letenomis. "Tai vilstrakai" - sušnibždėjo dvorfas. Kas jie tokie nelabai žinojau, bet iš dvorfo kalbos supratau, kad tai labai baisu. Aš nutariau sustingdyti šias pabaisas. Susikaupiau ir sušnabždėjau kerą, bet, matyt, rėkiančios minios sutrukdyta, aš kažkaip ne taip padariau, nes staiga neprisiminiau nei ką dariau, nei kokį kerą naudoju, nei ką apskritai pridariau. Rokanona paleido kelias užnuodytas strėles, bet tie šūviai taip pat nebuvo sėkmingi. Dvorfas paleido kirvį, kuris atsitrenkęs į vilstraką, subyrėjo. Amba paleido peilį, bet jis irgi jokios tiems velniams žalos nedarė. Pirmieji mūsų nesėkmingi bandymai nieko gero nepranašavo. Pasiskirstėme vilstrakais, kurie pamažu link mūsų artėjo. Amba puolė dešiniį, Trin-Tukas - vidurinį, Juodas - kairinį, o aš su Rokanona likome kurį laiką užnugaryje. Pastebėjau, kad mentalistė susikaupė ir kažką bandė kerėti, bet iš jos tolimesnių veiksmų supratau, jog nelabai kas pavyko, todėl ji išsitraukiusi ginklą, puolė padėti Ambai. Aš leidau magiškas strėles į vilstraką, besikaunantį su Juodu, Dvorfas kūju talžė savąjį, o Ambai niekaip nesisekė pataikyti užnuodytu kalaviju. Tiek vilstrakai, tiek mes gerai laikėmės. Vienu metu, išsigandau, kai pamačiau, kad vidurinioji pabaisa mūsų dvorfui gerokai veidelį priplojo, bet tas grėmėzdas išsilaikė.

Staiga supratau, kad neturiu žiežirbų, o kovoti reikia eiti, nors nesu tokia stipri kaip kariai. Prisiminiau, kad prieš mūsų man elfė ir dvorfas davė prigimties buteliuką, sakydami, kad jis laikinai padidina jėgas. Aš, žinoma, patikėjau jais ir vienu mauku išgėriau visą buteliuko turinį. Jėgų kiek buvo, tiek ir liko, tačiau tapau žymiai vikresnė, pasijutau turinti gerokai daugiau valios ir sveikatos, kūno oda tapo skaištesnė, akys šviesesnės. Trumpai kalbant, įvyko man visiškai neaiški metamorfozė. Iš to džiaugsmo, išsitraukiau ilgą kalaviją ir salei šaukiant: "cverkas, cverkas", pripuoliau prie vilstrako ir vienu smūgiu pribaugiau. Aš buvau palaimoje. Salėje buvo didžiulis triukšmas, o aš ląksčiau kalaviją iškėlusį po salę ir vaidinau, kad aš čia visų stipriausia. Juodas užpykęs, kad aš užmašiau jį priešininką, prišoko prie dvorfo vilstrako ir jį vienu kirčiu sutvarkė. Tada per visą amfiteatrą nusikeikė dvorfas. Dabar po salę, pakėlė ginklus ląkstėme jau dviese: aš ir Juodas. Pagaliau ir Ambai pasisekė įkirsti užnuodytu kalaviju, tačiau nuodai paskutinįjį vilstraką paveikė nestipriai, bet jis gerokai susvirduliavo, todėl jam užteko tik vieno Rokanonos smūgio ir jis

taip pat krito negyvas. Džiaugsmas tryško per kraštus: mes klykėme iš džiaugsmo, salė rėkė, o arenas viduryje gulėjo trys stambūs lavonai. Atsistojus vėl senam dvorfiui, rėkimas nutilo. Kaip mums paaiškino Trin-Tukas, senis visų sėdinčių paklausė, ar jie nenorėtų pamatyti ugnies šokio (gaila, kad jis mūsų nieko nepaklausė). Visiems gildijos nariams sutikus, pradėjo vertis duryš (šį kartą tik vienerios), kuriuose pamatėme, pusiau gaidį, pusiau žiurkę. Dvorfas staiga surėkė "čia gi kokotrisė-pirotrisé" ir susigrėbė už savo nusvilintos barzdos. Prisiminęs kokias patyčias teko iškentėti dėl kokotrisės padarytos žalos, jis inirtingai puolė prie jos, bet jį pralenkė elfė, paleisdama į piktąjį žiurkiagaidį užnuodytą strėlę. Vargšėlė suplasnojo vieną kartą, surėkė "kva" ir sudribo. Per salę nuvilnijo nusivylimio banga, mat jie nematė kažkokio šokio. Tačiau nuotaiką žiūrovams praskaidrino tas pats senis, sakydamas, kad klaida tuoj bus ištaisyta ir ugnies šokis bus bandomas parodyti antrą kartą.

Duryse pasirodė tokia pat išgama. Šį kartą vikrus buvo Juodas, paleidęs į ją strėlę. Bet šitoji buvo vikri ir prieš mirtį spėjo išspjauti kažkokius kerus. Įvairiose salės vietose, atsirado didžiuliai ugnies stulpai, kurie per stebuklą nepalietė nei vieno iš mūsų (tik vienas salėje tapo ugnies tumulo auka). "Tai bent ugnies galia", pagalvojau aš ir užsisvajojau, kad aš kada nors paimsiu tokią pat baidyklę į nelaisvę ir privirsiu mane išmokyti šio stebuklo.

Tuo metu salėje nesiliovė plojimai ir rėkimai, nes mūsų išbandymas baigėsi ir mes visi likome gyvi. Iš nežinia iš kur išlindo pusgirtis Kvaka ir pasiūlė eiti į karčemą švęsti. Ėjome pilni džiaugsmo, rėkdami. Tik vienas dvorfas šliaužė paniuręs ir pasiputęs, mat jam neteko parodyti savo taip išgirtos jėgos. Bare tęsėme linksmybes. Amba netikėtai pasiskundė, kad visai mažai yra gavusi į kaulus. Į šiuos žodžius labai emociškai atsiliepė Trintalas, sakydamas, kad gali šią klaidą lengvai ištaisyti. Staiga, neprisimenu tik kas (gal ir aš), pasiūlė tarpusavyje pasikauti, bet be ginklų ir magijos. Šiai idėjai džiaugsmingai pritarė karčemoje sėdintieji, o Kvaka net pasiūlė būti teisėju. Į kampą sustatę ginklus ir šarvus, pasiskirstėme kas ką muš. Na sakyti, ką ruošiausi aš mušti ir kas mane, nereikia. Man į pagalbą stoji dar ir elfė, o žmonės sustojo vienas prieš kitą. Keistai meilę išreiškė Juodas, vienu smūgiu padaręs nokautą Ambai. Elfė pamačiusi tai, nepagailėjo jo ir spyrė Juodui į kiaušinius. Šis paraušo, išpūtė žandus ir skausmo perkreiptu veidu, susmuko. Tuo metu aš su dvorfiu vienas kitam bandėme daryti svaiginančius smūgius, tačiau mums vis nesisekė. Tada aš sužavėta Rokanonos darbu, padariau tą patį, ką ji padarė Juodui. Smūgis dvorfiui žemiau juostos buvo vykęs. Jis paraušo, bandė burna gaudyti orą, tačiau nesusmuko, bet labai labai įpyko, pastvėrė mane už gerklės ir pradėjo smaugti. Man į pagalbą atskubėjo elfė, kuri priėjusi dvorfiui iš už nugaros taip pat griebė jį už kaklo. Situacija tapo nenuspėjama. Staiga dvorfas mane paleido ir padarė svaiginantį smūgį į galvą. Aš gerokai gavau, pasvirduiliau, bet nenugriuavau, o labai labai supykau. Susimirksėjusios su elfe, mes taranavome storulį. Tas atsitrenkė į stalą ir būtų dar gerokai gavęs, jei Kvaka nebūtų visko sustabdęs, sakydamas, kad užteks, nes dar galime vienas kitą užmušti. Pikčiausias iš visų buvo Juodas, mat buvo labai jau stipriai užkliudytas jo "Achilo kulnas".

Taip smagiai praėjo mūsų išbandymo dienele.

Kas vyko kitą dieną prisimenu labai miglotai, nes vakarykštis vynas, alus ir karšiai davė savo: svaigo galva, pykino ir buvo bendras kūno silpnumas. Mes radome dar prastesnės sveikatos Kvaką, ir primigtinai prašėme duoti mums užduotį. Šis pasiuntė mus pas savąją mylimąją, vaduoti jos rūšio nuo kažkokių zombių. Tačiau, ypatingai dvorfo, nusivylimui, jokių zombių ten neradome. Tiesa ten gulėjo kažkoks lavonas su išvirtusiom žarnom, bet mūsų tokie dalykai nedomino. Be to suglumusi mylimoji pasakė, kad iš šio lavonėlio jie su Kvaka darys dešras. Su Kvaka susišnekėti buvo sunku, nes vargšelis buvo visiškai girtas, o mums iš jo reikėjo pasiimti aparatėlį, monetoms gaminti. Mes vidurį dienos jį pasiguldėme į lovą, šalia sugulėme patys ir laukėme, kol jis prablaivės. Jam prablaivėjus, pakratėme jį, pasiėmėme aparatėlį, prigrasinome, kad ieškotų mums užduoties, o patys išvykome į kalnus ieškoti vieno mįslingo gobliino, žinančio šio aparato veikimą.

Gmomas

Tęsinys kitame numeryje.

GOBLINAS

Šiame numeryje apžvelgsime RPG, o ypač "Karių & Magų" sistemos, mėgiamą prekybininkų, pakelės plėšikų ir šiaip niekšelių goblinų rasę. Kaip žinia, goblinai skirstomi į keletą grupių ne tik pagal išvaizdos ypatumus, bet ir pagal elgseną. Remdamiesi mitologiniais rašytiniais šaltiniais, paminėsime svarbiausius jų.

Goblinai, pasak "Encyklopedia myficeskich suščestv i duchov", anglų mitologijoje panašūs į žmones, nevalyvi, piktavaliai padarai. Jų namai - požeminiai urvai, tuneliai, taip pat įsikuria žmonių namuose arba medžių drevėse. Sakoma, kad goblinams patinka gyventi po akmeniniais tiltais. Goblinai vaikštinėja užsimaukšlinę gobtuvus. Maži, susisukę su neproporcingai didele galva, ilgomis rankomis ir kojomis, žali su nepasotinamais pilvais. Goblinų galvos kietesnės už akmenį. Mažieji bjaurybės gyvena purve ir siaube. Per Helouvyną jie, kaip taisyklė, pasiverčia bjauriais gyvūnais ir gąsdina žmones. Taip pat goblinai bijo šviesos. Anot "Encyclopedia Mythica", goblinai dar būna ir žaismingi, tačiau gali būti ir pikti, o jų išdaigos gali rimtai pakenkti žmonėms. Goblinų šypsena stingdo kraują, o juokas rūgina pieną ir krečia vaisius nuo medžių. Jie vargina žmones daugeliu būdų, pav. paslepia mažus daiktus, sukeičia kelio ženklus ir pan. Paprastai jie nerodo niekam pagarbos ir visus ignoruoja bei niekina, tačiau kai kada jie gali būti ir labai pavojingi.

Goblinai ar hobgoblinai prancūzų folklore yra mažos naminės dvasios, tapatinamos su keltų brauniais. Jie atlieka namų darbus, tačiau gali iškirsti ir niekšybę, pav. nutraukti apklotą nuo miegančio. Jie - lyg išdykę ir mieli vaikai. Goblinai kildinami iš Prancūzijos Pirenų, iš kur pasklido plačiai po Europą. Jie neturi namų ir dažniausiai gyvena samanotuose uolų plyšiuose ir po senų medžių šaknimis, tačiau jie niekada nepasilieka ilgesniam laikui toje pačioje vietoje. Pavadinimas "hobgoblinas" yra trumpinys iš pavadinimo "Robin Goblin", kurį pirmiesiems į Britaniją atklydusiems goblinams davė druidai.

Hobgoblinai - padykę, bjaurūs ir žalingi, ypač, Pukis ar Robinas Bičiulis - kilęs iš Rob-gobolino (ar Robino gobolino) - dar kitaip žinomas kaip goblinas Robinas. Nors, štai Gareto Longo "Monstru, mitinių būtybių, ir pasakų pabaisų enciklopedijoje" sakoma, kad hobgoblinų terminas naudojamas klasifikuojant draugiškas dvasias, tokias kaip brauniai ir vaiduokliai. Jie yra iš atsiskyrusių fėjų, kurios turi ryšį su žmonių paderme. Hobgoblinai iš esmės yra geri ir draugiški, tačiau potencialiai yra piktavaliai. Viljamo Šekspyro išpopuliarintas hobgobolino personažas Pukas iš "Vidurvasario nakties sapno" yra tipiškas tokios būtybės pavyzdys. O kituose šaltiniuose sakoma, kad britai mano, jog hobgoblinai (pron. HAWB-gahbluns) nėra kenksmingi. Jie yra židinio dvasios iš Hartpulo ir gyvena virtuvėje ir prižiūri duoną bei slaugo vaikus. Jie yra maži, raukšlėti, sudžiūvę, gauruoti ir susivėlę į žmones panašūs padarai be pirštų ir kartais nosių. Juos sukūrė Fomoro žmonės 237-ais Antro Saulės amžiaus metais. Jie gali žmones padaryti nematomais su žaliu tepalu, padarytu iš Kerismūro žolii. Jie palaiko sergantiems vaikams draugiją, pasakoja jiems apie stebuklingus nuotykius, panaikina karštį ir skausmą.

Mara - tai goblinai iš skandinavų folkloro, kurie sučiumpa žmones lovose ir atima gebėjimą kalbėti ir judėti.

Buka - vėjo goblinas, kitur dar priskiriamas hobgoblinams. Jie kildinami iš Kornvalio apylinkių. Dažniausiai jie nusprendžia apsigyventi alavo kasyklose ir tuo tapatinami su koboldais iš vokiečių padavimų. Bukos dažnai asocijuojasi su jūrininkais. Istorijos pasakoja apie jų keliones jūromis. Jie yra vertinami jūreivių kaip gebantys nuspėti laivų katastrofas, tačiau jiems už tai reikia atsimokėti

dalimi žvejų laimikio arba duonos minkštimu.

Erklingas - piktavališkas, piktdžiugiškas goblinas iš germanų legendos. Jis dažnai lankosi miškuose kur vilioja žmones, ypač vaikus, viską griauti ir naikinti. Jis taip pat vadovauja Laukinėms Medžioklėms.

Scratch - velnias, nelabasis, šėtonas. Tikėtina, kad šis vardas atėjo iš "skratta" - senas skandinaviškas žodis, reiškiantis gobliną ar monstrą (dabartinės Islandijos "skratti", velnias).

Nikas - velnias ("Old Nick"). Terminas naudotas XVII-ame amžiuje ir jis greičiausiai siejosi su germanų Nickel'iu - goblinu.

Lutinas - normandų folklore goblinai panašūs į Vokietijos namų dvasias. Vardas kadaise buvo Netun'as ir jis gali būti kilęs iš Neptūno. Kai Lutin'as įgauna pabalnoto žirgo išvaizdą, jis vadinamas Le Cheval Bayard.

Gareto Longo "... enciklopedijoje" sakoma, kad goblino samprata yra jungtinė iš raudonkepurio ir baubo.

Raudonkepuris - piktdžiugiškas goblinas lengvai atskiriamas dėl savo raudonos skrybėlės ir liepsnojančių akių. Jų kepurės raudonos todėl, kad jas mirko savo aukų kraujuje. Raudonkepuriai avi geležinius batus, bet, nepaisant to, yra labia greitai. Jie gyvena pilyse ir stebėjimo bokštuose, tačiau juda pernelyg greitai, kad būtų susekti. Raudonkepuriai turi aštrius ereliškus nagus, kuriais ir žudo žmones. Žemi ir skurdžiai atrodantys raudonkepuriai turi ilgą barzdą ir atrodo kaip seni žmones. Kaip bet kuriam goblinui, raudonkepuriai atbaidyti pakanka išstarti šventus žodžius.

Baubas (bugbear) - vienas iš anglų hobgoblinų. Turėdami lokio išvaizdą, savo pyktį ir įniršį jie išlieja apgalvotai ir gana prasmingai - gąsdina vaikus, kad šie laikytųsi gero elgesio taisyklių.

"Karių & Magų" žaidimo sistemoje goblinai ~120 cm ūgio ir 50 kg svorio humanoidai su priplota nosimi, smailiomis ausimis, plačia burna, aštriais dantimis su mažomis iltimis, apvaliomis akimis, tamsoje atsispindinčiomis raudonai arba geltonai, ilgomis, kelius siekiančiomis rankomis. Vidutiniškai gyvena 35 m. Jie yra visaėdžiai (tiek augalėdžiai, tiek mėšiaėdžiai, vertina netgi gyvą maistą - gyvates, kirmėles žiurkes ir pan.), tačiau valgo nedaug. Vien tik iš kvapo pažįsta jiems nuodingą maistą. Goblinai gana bailūs, todėl kariaudami paprastai atakuoja iš pasalų arba gerokai pranokdami skaičiumi.

Visi goblinai skirstomi į sėsliusius (urvinius) ir bastūnus. Tradicinis goblinų gyvenimo būdas griežtai bendruomeninis. Labai kreivai žiūrima į goblinus, kurie atsiskiria nuo kolektyvo. Jei jų tarpe atsiranda goblinas, mėgstantis vienvatę, gentainiai dažniausiai jį nugalabija kaip psichiškai nesveiką. Tačiau per paskutinius šimtmečius goblinų gyvenimas labai pasikeitė. Ėmė gimti vis daugiau goblinų, kurie linkę baštytis, negali nusėdėti vienoje vietoje daugiau kaip metus. Senovėje tokius goblinai žudydavo, o šiais laikais juos išveja ir šie ima baštytis po pasaulį. Tokie bastūnai sudaro savo grupes, gentis bendruomenes, kurios pastoviai keliauja ir dažniausiai verčiasi prekyba tarp atskirų rasių ir šalių. Bastūnai, kuriems galiausiai užsinori sėslesnio gyvenimo įsikuria kitų rasių gyvenvietėse, miestuose

Naudota literatūra:

1. Encyclopedia Mythica - www.panteon.org/mythica.html/.
2. Gareth Long's Encyclopedia of monsters etc. - webhome.idirect.com/~donlong/monsters/monsters.htm.
3. Mitologinių padarų ir dvasių enciklopedija - mythology.narod.ru.
4. www.geocities.com/simples_of_the_moon/Ireland.html.
5. 1up info - www.1upinfo.com.
6. Antgamtinių padarų enciklopedija, 1997; Lokid-Mif, Maskva.

MANTIKORA

“Karių & Magų” pabaisyne šios pabaisos aprašymas trumpas ir lakoniškas - mantikora turi žmogaus veidą su aštriomis iltimis, liūto liemenį ir kojas, šikšnosparnio sparnus, uodegą su aštriais spygliais. Uodegoje yra 20 spyglių, kurie iššaunami po 4 per trąpsnelį (atstumai 10/20/30/50). Per parą atauga du spygliai. Paprastai gyvena negyvenamuose kalnagūbriuose. Medžioja šernus, elnius, ožkas, o taip pat žmones, dvorfus ir kitas būtybes.

Viso labo tiek. Belieka pridurti, kad mantikora yra chimera - padaras, kurio kūnas tarsi sudėtas iš kelių gyvūnų. Nors niekuo magišku ši pabaisa nepasižymi, dėl savo išvaizdos yra priskirta Magiškų pabaisų grupei.

Šis aprašymas vienas iš nedaugelio žaidimo sistemoje, kuris mažai kuo skiriasi nuo mituose, senoviniuose pabaisnyuose randamų pabaisų aprašymų.

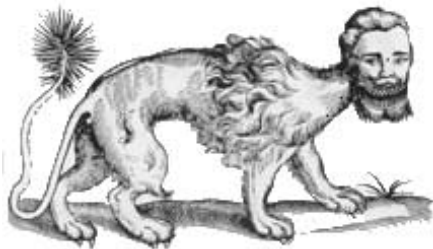
Žodis “mantikora” kildinamas iš senovės persų kalbos ir reiškia “žmones ėdantis”. Mantikora žinoma iš persų legendų, ją aprašė graikai ir romėnai (Bartalomėjus, Aristotelis, Plinijus). Net ir viduramžiais paplitusiuose pabaisnyuose, šis keistas padaras buvo įtrauktas kaip vienas iš pavojingiausių gyvių.

Daugelis senovės autorių tvirtino, kad mantikoros - realiai egzistuojantys padarai, gyvenantys nuošaliose vietose, kažkur Indijos, Malaizijos ir Indonezijos miškuose. Antrame mūsų amžiaus tūkstantmetyje kai kas ėmė reikšti nuomonę, kad mantikora viso labo tik tigras žmogėdra, o įspūdinga josios išvaizda - paprastų kaimo žmonių vaizduotės vaisius.

Taigi, štai kaip senovėje buvo aprašoma mantikora - arklio dydžio, turi liūto kūną ir žmogaus veidą, burnoje - trys eilės dantų išsidėsčiusių viena po kitos, akys kruvinai raudonos, uodega baigiasi skorpiono geluonimi. Tai tik vienas iš mantikoros išvaizdos apibūdinamų. Viduramžiais jai pridėdavo šikšnosparnio sparnus, lenktus ragus. Uodega kartais vaizduojama besibaigianti spyglių kupeta, kuriuos padaras galėdavo “iššauti” bet kuria kryptimi.

Mantikora klaidžiodavo po miškus ieškodama žmonių. Suradusi auką ją prarydavo traiškydama kaulus su visais rūbais ir daiktais. Toks nelaimėlis dingdavo be pėdsako. Mažosios Azijos kaimuose, dingus kokiam žmogui, ne retai būdavo apkaltinamos mantikoros, nors tai galėjo būti ir bet kokio kito, kur kas realesnio, plėšrūno darbas.

Viduramžiais mantikora buvo tironijos, nepagarbos, pavydo simbolis ir net pačio blogio įsikūnijimas. Iki pat 1930 -ųjų metų Ispanijos valstiečiams mantikora buvo blogio, nelaimės ženklas.

Naudota literatūra:

1. Encyclopedia Mythica - www.panteon.org/mythica.html/
2. Gareth Long's Encyclopedia of Monsters, Mythical Creatures and Fabulous Beasts - [webhome.idirect.com/ ~donlong/monsters/monsters.htm](http://webhome.idirect.com/~donlong/monsters/monsters.htm)
3. Antgamiškų padarų enciklopedija, 1997; Lokid-Mif, Maskva.

SENUM BENDRAŽYGIUS PAMININT

Kadangi apie mane visi ir visur yra daug ir gražiai prisiklausę (aš juk tikra šių kraštų legenda), papasakosiu jūsų popieriaus skiautei apie savo bendražygi, taip nelaiiku anapus išėjusį. Tik tu rašyk, o tai du kartus nekartosiu. Ir nemanyk, kad tik kirvį gerai valdyti moku, neveltui gimtajam urve gilioj vaikystėj pas mokytą dvorfą rašto paslaptis studijavau. Taigi, pradėsim.

MARAS. Ar gi normalūs dvorfai galėtų savo atžalai suteikti tokį nevykusį vardą - jokiū būdu, bet žmonės yra žmonės, jų nesuprasi. Taigi, teko man su šia neaiškios kilmės epidemija, žmogiškos kilmės kalavijo broliu, keliauti ir nuotykių ieškoti. Susipažinom, kai jis ir dar dvi tūlos moteriškės nutarė apiplėšti dvorfų vežimą, kuriame aš ir mano sena pažįstama kerūnė gnomė Yla sėdėjom bačkose. Mus paslapčia gabeno iš privalomo darbo šachtose, kurio tikrai buvom nusipelnę. Kadangi Maras ir jo bobelės (viena net elfė) buvo tikri kelio plėšikai, iškart man patiko. O kai pas vežikus dvorfus dar aptikom lobio žemėlapi, visi penki sukirtom rankom ir leidomės nuotykių ieškoti. Gaila, kad to lobio taip ir neradom, netgi, greičiausiai, jo išvis ir nebuvo.

Pakeliui man ir Marui nutiko nelabai malonus nuotykis. Sunku dabar apie jį kalbėti, nes po to teko ilgokai slėpti nuo kitų dvorfų akių savo nusvilusią barzdą. O buvo taip. Einame visi penki keliu, žiūrim, kad kelias šakojasi, o ant pagrindinės atšakos sukrauta krūva pakiužusių rąstų ir šalia lenta su keistu piešiniu - nei to višta, nei gaidžiu, nesuprasi. Mūsų trys moteriškės matyt išsigando ir patraukė aplinkeliu, na o aš ir Maras, tikri kovos meistrai, patraukėm aiškintis, kas ten užtvirta. Ilgai eiti nereikėjo, ant neaiškios kilmės kalvelės vidury kelio sutikom tokį peraugusį gaidį su gyvatės uodega ir šikšnosparnio sparnais - kokatrisę. Daug nesukę galvos puolėm jos skiauterę taršyti. Sekėsi nekaip, pasirodo, tai būta ne kokatrisės, o pirotrinės, kuri mus ugniniais stulpais gerokai pavaišino. Aš vos galų neatidaviau, vos vos išnešiau sveiką kailį - tik barzda visai nusvilo. Marui sekėsi geriau, tik lanką jo supleškino, tačiau pamatęs kaip aš rodau kulnus gelbėdamas savo kailį ir jis dingo iš akių tai nelemtai baidyklei. Tfu, kaip nemalonu prisiminti. Toliau keliaudami mes kartu ne vieną niekšą nuskriaudėm ir jo turtus nusavinom. Vienu žodžiu tikri kariai bendrą kalbą rado. Gaila tik, kad mažai su Maru buvo prie gero alaus bačkos sėdėta, nelgai jis gyveno. Taip jau buvo lemta, kad mūsų penkiukė sutiko gobliną Kvaką (šis nelabojo padermės gyvis mūsų nuotykiuose nemažai nuveikė), kuris pasiūlė vabalokių urvą išplėšti ir vertingą rūdą iš ten išgabenti. Beklaidžiodami po apieistą dvorfų šachtą mūsų penkių keliai išsiskyrė ir tik vėliau šalia kritusio vabalokio aptikom ir mūsų Maro jau šalantį kūną. Gera matyt kova buvo, tik štai gailiuosi, kad manęs šalia nebuvo, būtume su Maru dar ne vienoje smuklėje pasėdėję. Sumaščiau jo kūną į miestą nugabenti, gal koks galingas kerėtojas už pinigų ar ne savo noru (moku įkalbinėti kirvio pagalba) gražins paklydusią Maro dvasią į jo kūną. Tačiau trečią kelionės link miesto dieną Maro lavonėlis ėmė labai negerą kvapą skleisti ir trys moteriškės su kuriomis dabar teko man keliauti nutarė juo atsikratyti, man nematant kūną kažkur pakelyje numetė. Ten ir liko gero atminimo nusipelnęs žmonių karys Maras. Amžinajam atilsį Valhaloje.

Šią istoriją papasakojo didis dvorfų karžygis, tikras kirvio virtuozas, nenugalimasis Trin - Tukas, kurią buvo priverstas išklausti raštininkas goblinas Jutukas.

Vitalistas **GVAIHIRAS**, mokąs ne tik kerėti, bet ir magiškas esencijas iš augalų, grybų ar gyvūnų ruošti, pristato:

Pumpotaukšlinis skaptukas (*Coenaria lycoperda* T.)

Sisteminė padėtis:

šeima **Skaptukai** (*Anabiidae*)

antšeimis **Gaubtavabalai** (*Bostrychoidea*)

pobūris **Vairiaėdžiai vabalai** (*Polyphaga*)

būrys **Vabalai** (*Coleoptera*)

Vabalo ilgis 3-5 mm. Kūnas trumpas, ovalus, išgaubtas. Galva opistogalinė. Antenos iš 9 narelių, siūliškos, tik 4 narelis nuo galo buožiškas, o 3 galiniai - pjūkliški, daug stambesni ir ilgesni už kitus

narelius. Antenos gelsvos su pilku atspalviu. Akys su giliomis išpjovomis, kurios jas beveik dalija pusiau. Antsparniai tamsiai rudi su šešiomis apjuostomis dėmelėmis (po tris ant kiekvieno). Nugarėlė gelsvai pilka. Kojos pilkos, plonos, apaugusios retais smulkiais pasišiaušusiais plaukeliais. Letenos taip pat plonos. Yra ryškus skydelis tarp antsparnių, juodas.

Lervos vystosi baimės pumpotaukšlio (*Lycoperdon horeum* T.) vaisiakūnyje, dėl to šis skaptukas ir vadinamas pumpotaukšliniu. Lerva balta, galva ruda. Kūnas "C" raidės formos, su 3 poromis trumpų krūtinės kojų, apaugusi smulkiais plaukeliais.

Baimės pumpotaukšlis yra nuodingas grybas iš kurio gaminami milteliai - labai stiprūs nuodai, kuriuos įkvėpus apima paniška baimė, nuo kurios galima ir numirti.

Lervos gyvenančios šiame grybe yra atsparios nuodams, tačiau iš jų neįmanoma paruošti jokio preparato. Iš imago (suaugėlio) stadijos vabalo chitininį darinį (tam geriausiai tinka antsparniai) gaminami labai smulkiai sutrinti milteliai. Juos įkvėpus įgyjamas atsparumas daugeliui nuodų - gyvūninės ir augalinės kilmės (imuniteto bandymui +30), be to atsparumas nuodams išlieka - imuniteto vertė padidėja per 5 punktus.

Vabalas aptinkamas tik tuose kraštuose, kur auga baimės pumpotaukšlis - šiauriniuose kraštuose, kur būdingos šaltos žiemos ir trumpos vasaros. Grybas auga mišriuose ir lapuočių miškuose, vaisiakūnius suformuoja rudenį iki pirmųjų didesnių šalčių.

Pumpotaukšlinis skaptukas labai retas vabalas, tačiau jei auga baimės pumpotaukšlis, jis greičiausiai bus. Vabalai pasirodo ankstyvą pavasarį ir rudenį, skraido labai trumpą periodą - vieną, dvi savaites, o kartais ir trumpiau. Žiemoja imago stadijoje miško paklotėje, supuvusioje medienoje. Anksti pavasarį patelės padėjusios kiaušinius žūva, patinėliai retai išgyvena žiemą.

"MONAI"

Nr.7, 2003 m. lapkritis

Tiražas: 40

Adresas:

monai@mail.lt

Redkolegija:

Artūras Vaisiauskas

Ruslanas Paškevičius

Adomas Urbanavičius

Dailininkas:

Egidijus Leliūna